

Kaikki alkaa
kaappauksesta...

...mutta se on vasta alkusoittoa
tuleville **kauhuille.**

Täydelliset todisteet

RIKOSKOMISARIO CALLANACH

HELEN FIELDS

TAMMI

Rikoskomisario Callanach

Täydelliset todisteet 2017, suom. 2024 (2023)

Helen Fields

TÄYDELLISET
TODISTEET

SUOMENTANUT HANNA ARVONEN

TAMMI

HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Perfect Remains* ilmestyi Isossa-Britanniassa 2017

HarperCollins Publishersin julkaisemana.

Copyright © Helen Fields 2017

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Hanna Arvonen ja Tammi 2024

Suomenkielinen ääni- ja sähkökirja ilmestyivät

ensimmäisen kerran BookBeatin kustantamina 2023.

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa.

ISBN 978-952-04-6733-3

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

HELEN FIELDS opiskeli lakia East Anglian yliopistossa ja jatkoi opintojaan Inns of Court School of Law -oppilaitoksessa Lontoossa. Harjoittelujakson jälkeen hän liittyi Middle Templen asianajajayhteisöön, jossa hän työskenteli rikos- ja perheoikeuden parissa kolmetoista vuotta. Toisen lapsensa syntymän jälkeen Helen lopetti työnsä asianajajana. Yhdessä miehensä Davidin kanssa hän johtaa elokuvatuotantoyhtiötä ja toimii käsikirjoittajana ja tuottajana. *Täydelliset todisteet* sijoittuu Skotlantiin, jossa Helen viihtyy parhaiten. Helen ja hänen miehensä asuvat nykyään Hampshiressä kolmen lapsensa ja kahden koiransa kanssa.

Helen rakastaa Twitteriä, mutta on todennut sen aiheuttavan riippuvuutta. Hänet löytää nimellä @Helen_Fields.

Kiitokset

HELEN HUTHWAITELLE ja koko Neonin tiimille, koska toteuttitte unelmani ja teitte prosessista niin uskomattoman ihanan (olen jo melkein lakannut itkemästä). Ja loistavalle agentilleni Caroline Hardmanille, joka rauhoitteli repaleista egoani, vastasi loputtomiin sähköpostiviesteihini, ei koskaan hylännyt minua ja luki ja luki yhä uudelleen – olet kärsivällinen kuin pyhimys.

Ensimmäisille lukijoilleni (jotka joutuivat korjaamaan kam-mottavia kirjoitusvirheitä ja taistelemaan typerien virheitteni kanssa), en voi koskaan kiittää teitä kylliksi. Jessica Corbett, et nukahtanut kertaakaan, kun kuuntelit paasaustani tästä kirjasta. (Tarjosit myös kakkua silloin, kun sitä kipeästi tarvittiin, mikä saattaa olla kaikkein arvokkain tuki, mitä kukaan voi tarjota.) Allison Spyer, sinä luit, intoilit, uskoit, ylistit, olit niin lojaali, että pelotit epäilijöiden armeijan tiehensä. Andrea Gibson, elit mukanani tämän prosessin jokaisen iskun ja voiton aivan kuin se olisi omasi. Olen joka päivä kiitollinen siitä, että osaat enemmän kemiaa kuin minä. Loputtoman positiivisena ja varmana autoit minua jaksamaan. Minun täytyy kiittää myös Mark Thomasia, joka keskusteli kanssani hampaista (kaikki virheet ovat minun omiani). Ruth Chambers, lomakaverini, joka yritti tuntikausia ymmärtää useampia erilaisia juonia ja hahmoja kuin kestan edes ajatella (tuhannesti anteeksi).

Äidilleni Christinelle, joka opetti minulle, että voi olla samaan aikaan äiti, vaimo ja mitä tahansa muuta haluaakin olla. Upealle, häikäisevälle, elävälle ja ihmeelliselle Edinburghin kaupungille (sinulla on erityinen paikka sydämessäni juotto-
loidesi ja ruokapaikkojesi ansiosta), vierailu vierailulta tunnen itseni entistä nöyremmäksi. Ystäville, joita on liian paljon lueteltavaksi, mutta jotka auttoivat minua jaksamaan.

Ja Davidille, joka annoit minulle aikaa, tilaa, mahdollisuuden ja rohkeutta toteuttaa suunnitelmani näppäimistöllä. Kiitos.

Davidille, Gabrielille, Solomonille ja Evangelinelle,
jotka annoitte minun kirjoittaa aikakoneessa,
jossa minun maailmani vielä viisi minuuttia on
aina tunti tai kaksi teidän maailmassanne.

Luku 1

HÄN ASETTELI ruumiin melkein isällisen huolellisesti, levitti kunkin raajan sivulle, jotta ilma sai kiertää vapaasti naisen ihon ympärillä. Nainen oli tuhkanharmaa mutta tyyni, tuuheat silmäripset erottuivat selvästi kasvojen harmaudesta, huulet olivat värittömät. Miehen mielestä nainen näytti paremmalta nyt kuin heidän kohdatessaan ensimmäisen kerran. Alastomuus oli vastenmielistä, koska nainen oli niin levällään, mutta se oli välttämätöntä. Hänestä ei saisi jäädä mitään jäljelle. Ei mitään osaa hänen menneisyydestään, ei yhteyttä elämään, josta hän oli poistumassa. Tämä oli monin tavoin puhdistautumista. Mies asetti jalkansa tarkasti keskelle naisen vasenta olkaluuta, ja keskittäessään koko painonsa käsivarteen hän tunsi rutinan ja murskaantumisen värinänä oman jalkansa luissa. Vasta kun mies oli varma, että rovio oli täydellisesti valmisteltu, hän otti pienen silkkipussin housuntaskustaan. Kaadettuaan valkoiset aarteet käteensä hän pyöritteli niitä notkeiden sormiensa ja kämmentensä välissä. Hän nautti sileyden ja terävyyden vastakohdasta, kun hän pudotteli niitä naisen suuhun kuin kolikoita toivomuskaivoon ja säästi vain yhden. Oli sääli polttaa niin virheetön aikaansaannos, mutta yhtään lihaa ei saisi jäädä jäljelle. Hän oli liottanut ruumista sytytysaineessa yli yön, marinoinut naista, kuten hän oli vitsaillut, siltä varalta, että joku törmäisi paikalle odotettua aikaisemmin. Ei hän tosin ollut niin amatööri, että sellaista voisi tapahtua.

Ennen kuin mies poistui kivimökistä, hän antoi vielä viimeisenä silauksena riekaleen veristä silkkihuivia leijua lattialle. Hän painoi raskaan kiven sen päälle ja hieroi sen sisälle maahan. Sytytetyn tulitikun rasahdus, ikivanhojen, ruosteisten saranoiden narahdus, happea ahmivien liekkiä humahdus, ja tehtävä oli hoidettu. Hän kantoi metallisen baseballmailan kohtuullisen matkan päähän ja peitti sen kivillä. Hän oli pyyhkinyt sormenjäljet mailasta, mutta kahvassa oli vielä jäljellä paljaalle silmälle näkymätön yksinäinen veritahra odottamassa mustaa valoa, joka saisi sen hehkumaan. Parin metrin päässä mies luopui viimeisestä hampaasta, josta roikkui ienkudoksen tahmeita jäänteitä, ja potkaisi muodon vuoksi kerroksen pölyä sen päälle. Se riittäisi.

Hänellä oli vielä edessään kävelymatka – ei kovin pitkä, mutta vaarallinen pimeydessä, minkä vuoksi se vaati aikaa. Lämpötila oli pakkasen puolella jopa vuorten aluskukkuloilla. Hänen hengityksensä sumensi terävinä loistavat tähdet hänen yläpuolellaan. Se oli kaunis lepopaikka naiselle, hän ajatteli. Nainen oli onnekas. Hyvin harvat ihmiset saivat jättää tämän maailman sellaisten näkymien keskellä. Pian Cairngormin vuorijono katosi usvaan miehen takana. Kun aamun ensimmäinen valo osuisi niihin, ne näyttäisivät taivasta vasten violetinharmailta alastomina ja kivisinä, melkein kuin kuun maisema. Hän katsoi taustapeilistä, miten valtavat muodostelmat kutistuivat mataliksi kukkuloiksi. Tämä oli hänen viimeinen vierailunsa tänne, hän ajatteli. Lopulliset hyvästit. Se oli osoittautunut täydelliseksi paikaksi.

Hänellä oli vielä edessä yli tunnin matka Edinburghiin, ja säätiedotuksessa oli ennustettu sadetta, vaikka se ei pysäyttäisi tulipaloa. Ensimmäisen pisaran pudotessa taivaalta liekit roihuaisivat jo niin kuumina, että vain tulva voisi pysäyttää tuhon. Miehelle oli tärkeintä päästä kotiin niin nopeasti kuin oli järkevää tehdä matkaa. Hänellä oli vielä niin paljon tehtävää.

Nainen oli antanut periksi helpommin kuin hän oli kuvitellut. Hän itse olisi taistellut loppuun asti, olisi keskittänyt kaiken vihan ja kiukun vastarintaan. Nainen oli anellut, rukoillut ja lopuksi vain itkenyt vaisusti ja ulvonut. Elämä oli halpaa, mies ajatteli, koska tavallinen kansa ei ymmärtänyt sen arvoa niin kuin mies itse. Hän koetteli jatkuvasti omien kykyjensä rajoja, pyrki oppimaan, suoriutumaan paremmin. Hän janosi tietoa yhtä palavasti kuin jotkut himoitsevat rahaa, ja hänen oli vaikea löytää vertaistaan. Sen vuoksi hänen oli ollut pakko tappaa. Ilman tämän naisen uhrausta häntä olisivat ympäröineet ikuisesti naiset, jotka eivät pystyneet tyydyttämään hänen älyllisyyttään.

Ajaessaan hän kuunteli kieli-cd:tä. Hän halusi opetella uuden kielen joka vuosi. Tällä kertaa kieli oli espanja. Helpompi kuin monet muut, hän tunnusti itselleen hieman katuvasti, mutta toisaalta hänellä oli ollut uuvuttavan paljon muita asioita mielessään. Hänen ei voinut odottaa oppivan mitään mutkikkaampaa samalla, kun hänen oli tehtävä niin paljon tutkimustyötä ja matkustettava.

”Eihän minulla ole ollut lainkaan vapaa-aikaa.” Jänis loikkasi pientareelta tielle. Hän iski jarrut pohjaan, ei niinkään väistämisen halusta kuin näkökentän laidalla näkyvän liikkeen aiheuttamasta järkytyksestä. ”Hitto vieköön!” Hän oli hajamielinen ja oli jälleen puhunut itsekseen. Hän teki sitä vain lopen uupuneena. Ja stressaantuneena. Hän oli valvonut myöhään väitellensä naisen kanssa. Olsi hölmöä kuvitella, että älykäs nainen oli helppo taivutella tekemään niin kuin tälle oli parasta. Se oli haastavaa jopa niin kyvykkäälle miehelle kuin hän. Mitä älykkäämpi nainen, sitä vaikeampaa se oli. Mutta loppujen lopuksi hyvin palkitsevaa.

Saavuttuaan Edinburghin laitamille mies pysäytti autonsa ja joi termospullosta kohtalaisen lämmintä kahvia. Hän ei voinut ottaa riskiä ja mennä kahvilaan. Huolimatta välin-

pitämättömydestä, jota hän varmasti herättäisi – kukaan ei halunnut tuijottaa keski-ikäistä, roikkuvatsaista ja kaljuuntuvaa miestä – olisi kuitenkin ollut tyhmää antaa hänen näköisensä miehen tallentua valvontakameroiden kuviin, kun hän palasi kaupunkiin tätä reittiä pitkin.

Espanjankielinen ääni paasasi taustalla, kunnes hän sammutti laitteen. Tämä oli tärkeä päivä, miksi hän ei voisi kerrankin pitää pienen tauon? Hänen neitonsa odotti kotona kaivaten runsaasti hoitoa ja huomiota. Nainen ei pystyisi puhumaan vähään aikaan selkeästi ja tarvitsisi itse asiassa todennäköisesti puheterapiaa. Oli naisen onni, että mies oli monella alalla lahjakas opettaja. Hänelle olisi ilo ja etuoikeus auttaa tätä.

Luku 2

RIKOSKOMISARIO LUC CALLANACH mietti, miten kauan piikittely kestäisi, vaikkei se ollut vielä edes alkanut. Tämä oli hänen toinen päivänsä Edinburghissa, Skotlannin poliisin vakavien rikosten yksikössä, ja hän oli päätenyt masentavan harmaaseen, ikääntyvään rakennukseen, joka näytti kaikkea muuta kuin huipputason rikostutkinnan keskukselta. Eilinen oli ollut pehmeä alku, ohjelmassa oli ollut vain palavereja ja tapaamisia esimiesten kanssa, jotka olivat liian tietoisia poliittisesta korrektiudesta eivätkä uskaltaneet heittää vitsiä hänen korostuksestaan tai kansallisuudestaan. Ne, joiden esimies hänestä tulisi, eivät olisi yhtä hyväntahtoisia. Skotlannin poliisin ei ollut luultavasti koskaan ennen tarvinnut sulauttaa joukkoonsa puoliksi ranskalaisia, puoliksi skottilaisia rikosetsiviä.

Callanachin oli määrä pitää tervehdyspuhe ja kertoa, miten hän aikoi toimia ja mitä hän odotti komennossaan olevilta miehiltä ja naisilta. Olisi riittävän paha, kun he näkisivät hänet – tyypillinen mannereurooppalainen, jolla oli pörröiset, tummat hiukset, ruskeat silmät, oliivinvärinen iho ja kotkannenä. Kun hän avaisi suunsa, tilanne vain pahenisi. Hän vilkaisi kelloaan ja tiesi koko joukon teroittavan kieltään. Tilanne ei paranisi, jos hän antaisi heidän odottaa. Ei hän tosin erityisemmin välittänyt, mitä he hänestä ajattelivat, mutta hän valitsi mieluummin helpon elämän aina, kun se vain oli mahdollista.

”Hiljaisuus. Aloitetaan”, hän sanoi ja kirjoitti nimensä taululle vähät välittäen epäuskoisista katseista. ”Olen muuttanut vasta äskettäin tänne Ranskasta, ja vie aikansa, että totumme toistemme aksentteihin, joten puhukaa selkeästi ja hitaasti.”

Sanoja seurasi hiljaisuus, kunnes jotain sen tapaista kuin ”Et helvetissä ole tosissasi” kuului huoneen toisesta päästä, jonne oli kerääntynyt niin paljon porukkaa, että puhujan tunnistaminen oli mahdotonta. Sitä seurasi välittömästi hyssyttelevä ääni, joka oli selvästi naisellinen. Callanach hieraisi otsaansa ja hillitsi halunsa katsoa kelloa, kun hän valmistautui kestämiään väistämättömiä kysymyksiä.

”Anteeksi, komisario, mutta eikö Callanach ole skottinimi? Emme osanneet odottaa ketään näin... eurooppalaista.”

”Synnyin Skotlannissa ja vartuin bilinguaalina. Sen enempiä teidän ei tarvitse tietää.”

”Bi-mikä? Onko se tässä maassa edes laillista?” vaalea nainen huusi poliisitoveriensä riemuksi. Callanach silmäili naista, joka katsoi muita odottaen heidän reaktiotaan, koska yritti selvästi tehdä vaikutuksen ja sopeutua poikien porukkaan. Callanach odotti ilmeettömänä ja tympääntyneenä naurun laantumista.

”Odotan säännöllisiä tapauspäivityksiä. Komentoketjua noudatetaan tarkkaan. Jos yksikin ihminen jättää välittämättä tietonsa edelleen muille, tutkinnat kangertelevat. Ylempi asema ei ole mikään tekosyy syyttää alempiarvoisia, eikä kokemattomuus ole puolustus epäpätevyydelle. Tulkaa keskustelemaan kanssani joko edistyksestä tai ongelmista, mutta jos haluatte valittaa, soittakaa äidillenne. Meillä on tällä hetkellä kolme avointa tapausta, ja teille kullekin on jaettu tehtävät niissä. Kysyttävää?”

”Onko totta, että olitte Interpolin agentti, sir?” eräs rikoskonstaapeli kysyi. Callanach arveli miehen olevan enintään kaksikymmentäviisivuotias, täynnä uteliaisuutta ja intoa, aivan niin kuin hän itse oli ollut samanikäisenä. Siitä tuntui kuluneen kokonainen elinikä.

”Aivan oikein”, hän sanoi. ”Mikä sinun nimesi on?”

”Tripp”, mies vastasi.

”No, Tripp, tiedätkö, miten Interpolin kansainvälinen murhatutkinta eroaa murhatutkinnasta Skotlannissa?”

”En, sir”, Tripp vastasi. Hänen katseensa häilyi vasemmalle ja oikealle aivan kuin hän olisi pelännyt kysymyksen olevan jonkinlaisen yllätystestin alku.

”Ei mitenkään. Siihen kuuluu ruumis, surevat omaiset, enemmän kysymyksiä kuin vastauksia ja ylhäältä tuleva paine hoitaa asia nopeasti ja minimikustannuksin. Edes budjetoidun poliisitoiminnan rajoitukset eivät tee huolimattomuudesta hyväksyttävää. Panokset ovat niin korkeat, ettei nykyisten ylitökorvausten aiheuttama tyytymättömyys saa vaikuttaa siihen työmäärään, jonka olette valmiita tekemään.” Callanach tuijotti hetken ympärilleen huoneessa, kohtasi jokaisen silmäparin suoraan, teki asiansa selväksi. ”Tripp”, hän sanoi lopetettuaan, ”ota toinen konstaapeli mukaasi ja tulkaa toimistooni.”

Callanach poistui huoneesta ilman hyvästejä tai korusanoja. Tripp sai varmasti jo lokaa niskaansa, koska hänet oli valittu uhriksi, ja koko tiimi ruikutti vasta nimitetyistä rikoskomisariostaan ja ihmetteli nuristen, miksei Skotlannin poliisi voinut ylentää väkeä talon sisältä. Poliisintyö oli samanlaista kaikkialla maailmassa. Oikeastaan vain kahvi oli erilaista eri paikoissa. Callanach ei ollut mitenkään yllättynyt huomattessaan, että täällä se oli hemmetin kauheaa.

Hänen toimistoaan kuvasi lähinnä sana käytännöllinen. Vaadittaisiin ylennys korkeampaan asemaan, että se muuttuisi aidoksi mukavuudeksi. Se oli kuitenkin rauhallinen ja valoisa, ja siellä oli kaksi puhelinta, aivan kuin hän voisi jotenkin jakautua kahdeksi ja vastata kahteen puheluun samanaikaisesti. Lattialla oli vain kaksi laatikollista henkilökohtaisia tavaroita, jotka odottivat siirtoa kirjoituspöydän laatikoihin ja hyllyille. Ei niissä tosin ollut mitään elintärkeää. Hän oli tullut Skotlantiin

aloittaakseen puhtaalta pöydältä. Hänen syntymämaansa oli tuntunut loogiselta paikalta, jossa hän voisi kasvattaa uudet juuret, puhumattakaan siitä, että se oli yksi harvoista paikoista, joissa hän saattoi maan passin haltijana hakea poliisin virkaa.

Tripp koputti hänen oveensa nuori nainen kannoillaan.

”Voimmeko tulla, sir?” Tripp kysyi.

Callanach kutsui kaksikon sisään. ”Ja sinä olet?”

”Rikoskonstaapeli Salter. Hauska tutustua, sir”, nuori nainen sanoi ja tuijotti kenkiään esittäytyessään. Hänen vaivautuneisuutensa oli ärsyttävän ennalta-arvattavaa. Callanach kärsi hyvin epätodennäköisestä piinasta: hän oli jopa häiritsevän komea, ja hänellä oli kasvot, jotka voisivat pysäyttää liikenteen – ja olivat pysäyttäneetkin. Hyvin harvat ihmiset ymmärsivät, että se oli nykypäivänä enemmän taakka kuin siunaus.

”Salter, tee minulle selvitys koko prosessista aina alustavasta rikosilmoituksesta oikeuslääketieteellisten tutkimusten tilaamiseen ja oikeudenkäynnin valmisteluun. Tripp, haluan kattavat muistiinpanot lomakkeista, arkistoinnista, koko hommasta. Onko selvä?”

”Kyllä, sir, onnistuu.” Tripp näytti olevan iloinen, että saattoi olla hyödyksi. Salter sai suustaan pelkkää muminaa tuijottaessaan lattiaa, mutta Callanach tulkitsi sen suostumukseksi.

”Jättäisittekö meidät kahden, hyvät konstaapelit?” ääni keskeytti heidän takanaan. Ovella seisojais naispuolinen poliisi uniformussa. Salter ja Tripp häipyivät paikalta, kun nainen astui sisään ja potkaisu oven kiinni perässään.

”Olen rikoskomisario Turner, tai Ava, koska olemme samanarvoiset.” Nainen virnisti leveästi, eikä hänellä ollut mitään ongelmia katsoa Callanachia silmiin toisin kuin konstaapeli Salterilla. Callanachin komisariokollega oli noin 165-senttinen ja hoikka, ja pähkinänruskeat, olkapäille ulottuvat kiharat oli yritetty kesyttää ponihännälle. Nainen ei ollut kaunis

modernien mainosten tapaan, mutta komea olisi ollut loukkaus. Hänen kasvopiirteensä olivat sirot, ja harmaat silmät olivat kaukana toisistaan.

”Callanach”, Callanach vastasi. ”Ilmeestäsi päätellen sanoisin sinun tietävän jotain, mitä minä en tiedä. Haluatko kertoa minullekin, vai pitäisikö minun arvata?”

Ava Turner ei piitannut kollegansa torjuvasta sävystä vaan vastasi kainostelematta. ”Kuulin juuri erään ylikonstaapelin kysyvän, miksi heille on lähetetty pomoksi alusvaatemalli eikä oikeaa poliisia.”

”Ymmärrän yskän”, Callanach sanoi.

”Oletan, että olet tottunut siihen. Jos se yhtään lohduttaa, useimmat heistä hyväksyvät varmasti helpommin sinun ranskalaisuutesi kuin minut.”

”Oletko englantilainen?” Callanach kysyi siirtäessään arkistokaappia.

”Paljasjalkainen skotti, mutta vanhempani lähettivät minut seitsemänvuotiaana englantilaiseen sisäoppilaitokseen, siksi aksentti, jonka vuoksi olen tänne suunnilleen yhtä tervetullut kuin kuppa. Älä ole huolissasi. Jos he pitäisivät sinusta tässä vaiheessa, olisit tuomittu epäonnistumaan. Oletan, että olet sopivan paksunahkainen. Huikkaa minulle, jos sinulla on ongelmia, puhelinnumeroni ovat yhteystietolomakkeessa pöydälläsi. Minun on parasta mennä vaihtamaan vaatteet. Tulin juuri yhteisöpalkintoseremoniasta, enkä voi sietää univormua. Sinun tiimisi on hyvä porukka, mutta älä anna heidän kaataa liikaa paskaa niskaasi.”

”En aio ottaa paskaa niskaani keneltäkään.” Callanach nosti toisen pöytäpuhelimien luurin ja odotti valintääntä. Kohottaessaan taas katseensa hän totesi puhuvansa tyhjälle oviaukolle. Hän otti kännykkänsä, tallensi siihen joitakin yhteystietolomakkeen tärkeimpiä numeroita, ja harkitsi juuri ensimmäisen laatikkonsa tyhjentämistä, kun Tripp kiiruhti huoneeseen.

”Anteeksi, että häiritseen, sir, mutta Braemarin poliisi soitti äsken. He ovat löytäneet ruumiin ja haluavat puhua siitä jonkun kanssa.”

”Missä kaupunginosassa Braemar on?”

”Ei se ole kaupungissa, vaan Cairngorm-vuorilla, sir.”

”Taivaan tähden, Tripp, lakkaa hokemasta sir jok’ikisen lauseen lopussa, ja selitä minulle, millä perusteella tämä tapaus kuuluisi Edinburghin poliisille.”

”He epäilevät, että ruumis on pari viikkoa sitten Edinburghista kadonneeksi ilmoitettu nainen, Elaine Buxton-niminen asianajaja. He ovat löytäneet paikalta vaateriekaleen, ja se sopii huiviin, joka kadonneella oli silloin, kun hänet nähtiin viimeksi.”

”Siinäkö kaikki? Ei muita yhteyksiä?”

”Kaikki muu on poltettu, sir, tai siis anteeksi. Braemarissa ajateltiin, että haluaisimme olla tutkinnassa mukana alusta asti.”

”Hyvä on, konstaapeli. Kerätkää kaikki tiedot Elaine Buxtonista ja soittakaa sen jälkeen Braemariin. Haluan yksityiskohdaiset tiedot pöydälleni viidentoista minuutin kuluttua. Jos kyse on Edinburghissa kadonneesta henkilöstä, olemme jo kaksi viikkoa hänen tappajaansa jäljessä.”

**Syrjäisellä vuorella Skotlannin
Ylämaalla palaa Elaine Buxtonin
ruumis. Edinburghilaisen talon
salaisessa takahuoneessa oikea
Elaine kirkuu pimeyteen...**

Rikoskomisario Luc Callanach on hädin tuskin ehtinyt aloittaa uudessa työssä, kun Elaine Buxtonin, menestyksekkään juristin, katoamistapaus muuttuu murhatutkinnaksi. Luc on jättänyt lupaavan uran Interpolissa, ja hän haluaa nyt todistaa kykynsä uudelle tiimilleen. Elainen murhaaja on kuitenkin peittänyt jälkensä perusteellisesti. Ei aikaakaan kun toinenkin nainen kaapataan ja Callanach joutuu kilpajuoksuun aikaa vastaan.

**Menestyskirjailija Helen Fields tarjoaa
henkeäsalpaavaa jännitystä Chris Carterin
ja Karin Slaughterin hengessä.**

